

Nieuwsbrief 10

november/december 2000

We hebben het drukker gehad dan ooit. Zoals we vorige keer al schreven is het kinderrestaurant nu werkelijk af. Sinds april zijn we open en geven we aan, op dit moment 97 kinderen per dag, een warme maaltijd.

Het Hotel blijft vol. We moeten gemiddeld 2-3 mensen per dag wegsturen omdat er geen plaats is. Ook groeit het aantal donateurs gestaag en gelukkig maar, want we hebben nu 15 Peruanen in dienst. Voor het eerst hebben we minder leuk nieuws te melden. Demetrio 'El tigre' is naar een ander tehuis verhuisd. Dat had heel wat voeten in de aarde en we hebben een harde en moeilijke keuze moeten maken. Uiteindelijk is het voor iedereen beter. Ons gezin bestaat nu dus uit 11 kinderen. Maar binnen niet al te lange tijd weer met 12. Jolanda is in verwachting. Begin december hebben we er een baby bij. We kunnen haast niet wachten en met name Oscar, Wilbert en Jose vinden 9 maanden een onredelijk langdurende eeuwigheid. Tenslotte zijn we ook bezig (en als de nieuwsbrief op de mat ligt zijn we er al klaar mee) een tweede familie te creëren. Niet helemaal hetzelfde als onze eigen familie met onze jongens, maar wel in die geest en nu gaan we voor 10 meisjes zorgen. Het kan allemaal omdat u ons als donateur blijft steunen. We hebben gemerkt dat bijna elke donateur ons trouw blijft en daarom kunnen we snel verder en kunnen we het risico nemen nieuwe projecten aan te gaan. Heel veel dank daarvoor en we hopen dat u met ons trots blijft op wat we hebben bereikt.

➤ DEMETRIO NAAR EEN ANDER TEHUIS

Op een dag komt Demetrio niet op tijd voor het eten thuis. Tegen bedtijd was hij er ook niet. De andere jongens wisten van niks. Op zijn kamer lag het uit ouderwetse films bekende briefje. Ik ben weg, zoek mij niet. Ik ben bij een vriendje. Bedankt voor alles. Natuurlijk dachten we eerst aan een boze bui. De weken daarvoor was Demetrio al knap vervelend en er waren hoogoplopende gesprekken geweest. Maar, een kind dat tegen de pubertijd aanloopt, en een verleden heeft zoals Deme, hoeft zich niet altijd als een engel te gedra-

gen. Pas toen we hem de volgende dag aan de telefoon hadden bleek hoe serieus hij was.

Hij was er van overtuigd dat niks goed was en dat hij veel beter af was alleen. In alle vrijheid. Hij zou gaan werken op de markt en zijn leven zou nu pas beginnen. Het was onmogelijk hem op andere gedachten te brengen. Na een afkoelingsweek, toen bleek dat er niets meer te redden viel zijn we, ondanks alle emoties die de gesprekken en het hele feit met zich had gebracht, heel praktisch te werk gegaan. We hebben toen besloten dat hij, ook als zijn 'bui' zou overdrijven, niet meer terug zou komen in het gezin. Ten eerste hebben we tegen Demetrio gezegd dat hij zijn school zou moeten afmaken. Alleen op die manier heeft hij een toekomst. Op voorwaarde dat hij gewoon naar school zou gaan en zich daar goed zou gedragen hebben we hem toegezegd dat we hem in alles zouden blijven steunen. Hij woont nu in een ander tehuis (wat zeldzaam is, want er zijn zeer weinig plekken) en we blijven, zoals beloofd, zijn eten, school en andere kosten gewoon betalen. Onze huiswerkjuf Vicky controleert zijn schoolprestaties en zo hebben we nog enig vat op hem. De andere kinderen reageerden eerst heel afstandelijk op het feit dat 1 van hun broertjes het huis was uitgegaan. Later kwam tot onze verbazing eerder opluchting dat verdriet naar boven. Demetrio is absoluut het moeilijkste kind dat we hadden en de jaren die hij op straat heeft doorgebracht hebben dat er absoluut niet beter op gemaakt. Achter onze rug om (in een gezin van 12 kan je niet altijd alles controleren) bleek Deme zich af en toe als een ware dictator te gedragen en zelfs tegen onze huishoudhulp en de huiswerkjuffen zich meer dan respectloos op te stellen. De ruzies die in de maanden voor zijn vertrek steeds hoger opliepen hadden dan ook alles te maken met een echte machtsstrijd die de eenheid en de veiligheid van het hele gezin steeds meer in gevaar bracht. Met geen van de kinderen hebben we zo hard gevochten en voor geen van hen hebben we zoveel moeite moeten doen om het in een goed spoor te krijgen als met Demetrio. Hij was ook 1 van onze eerste kinderen. En voor ons blijft hij dat altijd, maar dit moest blijkbaar gebeuren, hoe pijnlijk het ook is. Eigenlijk wil je nooit maar

soms moet je een harde keuze maken, hoezeer je er ook van wakker ligt. Demetrio maakt definitief niet meer deel uit van het gezin. Ook omdat we naast de opvoeding en steun aan Demetrio, het net zo belangrijk vinden dat onze andere kinderen zich veilig en onbedreigd thuis kunnen voelen. We hebben de zorg voor een heel gezin. Gelukkig blijkt die keuze nu goed geweest te zijn. Uit het contact dat we langzaam steeds vaker weer met Demetrio hebben, blijkt dat hij zich redelijk gelukkig voelt op zijn nieuwe plek en het ziet er naar uit dat hij ook op school de draad weer heeft opgepakt. Daar zijn we meer dan blij mee.

➤ YA ESTA, NUESTRA NUEVA BEBE (IS IE ER AL ONZE NIEUWE BABY?)

Begin december is het zover. De kinderen willen niet op vakantie en hebben al gevraagd of we niet een videocamera kunnen kopen om de hele gebeurtenis van minuut tot minuut vast te kunnen leggen. Ze mogen natuurlijk thuis blijven, maar de productie van een real time homevideo van de geboorte van onze eerste baby hebben we toch maar, volgens goede Peruaanse gewoonte, met ruime minderheid van stemmen verworpen.

Jolanda's zwangerschap verloopt voorspoedig. Natuurlijk is het heel spannend. De gezondheidszorg in Peru en zeker in Cusco is van een zeer laag niveau. We horen helaas vaker dan eens over doodgeboren kinderen waarbij de verloskundige de schuldige was. Er zijn drie ziekenhuizen in Cusco waarvan er twee in ieder geval een zeer slechte reputatie hebben. We zijn dan ook opgelucht dat we toch twee goede vroedvrouwen gevonden hebben. Ze zijn opgeleid door een Nederlandse vroedvrouw die een aantal jaren in Cusco heeft gewerkt. Als alles zo goed verloopt zoals tot op heden dan is er natuurlijk niks aan de hand.

De nog te wachten dagen worden in ieder geval nauwgezet bijgehouden. En niet alleen door Jolanda. Ook is het geslacht al vastgesteld. Niet door middel van een echo. Maar (nu wel) met meerderheid van stemmen. Besloten is dat het een jongetje wordt. Wat moet je immers met een meisje? vindt ons elftal. Die kunnen niet eens voetballen en komen verder natuurlijk ook van een andere planeet. Tegelijkertijd is alvast uitgemaakt bij welke club onze nog net niet geborene gaat behoren. Hij (of misschien toch zij) wordt supporter van de 'U' (Universitario) en niet van Alianza Lima. En daarmee zijn de belangrijkste zaken geregeld.

➤ KLEREN MAKEN DE MAN

Oscar, Wilbert en Jose zijn duidelijk het meest bezig met de nieuweling. Zo ongeveer om de dag komt een van hen met kleding, schoenen en sokken aanzetten. Zo'n baby neemt natuurlijk bij de geboorte helemaal geen spullen mee. Ze weten nog heel goed dat ze zelf bijna geen broek of wat dan ook hadden. Dus hebben deze drie grote broers een kledingactie opgezet. Opeens blijken ze overal te zijn 'uitgegroeid' (is niet helemaal waar) en komen ze het overbodige textiel met een serieus blij en bezorgd gezicht aan Jolanda geven. Kijk, het is voor de baby nog wel een beetje groot misschien, maar voor mij veeeeel te klein. Mag ik het in de kast leggen. Zo heeft de baby voor het komende decennium voetbalkleding (inderdaad van de 'U'), spijkerbroeken, sokken en schoenen. Als Jolanda uitlegt dat het echt nog te groot is, wordt dat weggewuifd en wordt de aanstaande moeder bijna bestraffend toegesproken: weet Jolanda wel hoe hard baby's groeien, kijk maar naar ons. Daar is weinig tegen in te brengen en de babykast ligt nu voor meer dan de helft vol met kleren die over een jaar of zes tot acht waarschijnlijk prima van pas zullen komen.

➤ OLGA, GLADYS EN JANET SAMEN MET 7 ANDERE GELUKSVOGELS IN EEN NIEUW HUIS

Hoewel het hotel nu echt elke dag tot de laatste kamer bezet is en ook ons kinderrestaurant sinds mei op volle toeren draait, hebben we toch de beslissing genomen een nieuw project op te zetten. We konden het gewoonweg niet laten. In het Niños Kinderrestaurant eten zes dagen per week 100 kinderen. We hebben ze samen met de drie armste scholen uit de buurt uitgekozen. Het bleken ook echt de armste kinderen te zijn. Onze doctora heeft ze onderzocht en allemaal zijn ze volgens de in Peru gehanteerde normen ondervoed en natuurlijk uitgerust met het standaard pakket accessoires dat elk kind hier heeft: luizen, schurft, een buik vol wormen en andere parasieten en een gebit met gemiddeld 10 gaatjes en of kapotte kiezen. Tijdens de onderzoeken kwam ook de woonsituatie van de kinderen aan het licht. Bijna de helft van de kinderen die bij ons eet, woont alleen (dat wil zeggen samen met andere broertjes en zusjes) of bij familie (variërend van een echte oma of tante tot voor de kinderen volstrekt onbekenden die voor het gemak ook maar oom of tante genoemd worden). Een minderheid woont bij een echte eigen moeder en het is al

helemaal bijzonder als je een moeder en een vader hebt. Zonder in details te treden kunnen we zeggen dat vrijwel elk van deze kinderen dagelijks te maken heeft met geweld en misbruik. Vooral de kinderen die ondergebracht zijn bij een zogenaamde oom, die volgens de regel hier in Cusco, minstens elk weekend dronken thuis komt al dan niet met vrienden die doen wat ze niet laten kunnen, leven in een voortdurende angst en stress die we helaas niet kunnen wegnemen. Dergelijke 'huiselijke' toestanden zijn er meestal de oorzaak van dat kinderen de straat op vluchten waar ze ondanks kou en honger veiliger zijn dan thuis.

Gelukkig zijn er ook ouders die wel om hun kinderen geven, maar absoluut niet de middelen hebben om voor ze te kunnen zorgen. Voorbeeld zijn de vader en moeder van Olga, Gladys en Janet van 6, 7 en 9 jaar. Ze hebben hun dochters naar Cusco gestuurd omdat er in hun dorp geen school is waar ook echt les gegeven wordt. De meisjes wonen in een enkel kamertje en zorgen, samen met nog wat kinderen, voor zichzelf. Van hun ouders krijgen ze een klein beetje geld en eens in de zoveel tijd (om de paar weken) komen de ouders wat eten (maïsaardappels) brengen. De ouders zelf blijven in hun dorp om op hun land te werken. Dat is de enige manier om nog wat inkomen te krijgen. Toen we merkten hoe de situatie in elkaar zat, wilden we voor Olga, Gladys en Janet en voor nog zeven andere kinderen een oplossing zoeken. Hoewel zeker 40 kinderen van de Ninos Kinderrestaurant-groep in ongeveer gelijke omstandigheden wonen, kunnen we voorlopig alleen voor deze 10 (8 meisje en 2 jongetjes) iets doen. Sinds half oktober huren we daarom een huis met 5 kamers, een keuken en een patio. De kinderen kunnen daar wonen: in een schoon, veilig huis, met een douche, een wc die het doet, schone bedden en een echte keuken. De moeder van een van onze hotel-medewerkers gaat als een oppasmoeder-oma fungeren. Zij zorgt dat de kinderen op tijd opstaan en naar school gaan, hun huis schoonhouden en de was doen (samen met haar). Ontbijten en avondeten doen ze ook samen. Tussen de middag blijven ze voorlopig in het Niños Kinderrestaurant eten. Daarnaast hebben we een huiswerkjuf gevonden die, op dezelfde manier als bij onze kinderen, elke dag twee uur huiswerkles gaat geven.

Natuurlijk hebben we eerst uitvoerig met de ouders gesproken (de helft spreekt alleen Quechua, de nog heel veel gebruikte antieke Inca taal). Die waren misschien nog wel blijer dan hun kinderen. Er is een aparte stichting opgericht die juridisch gescheiden is van de andere projecten, maar

natuurlijk volledig onderdeel is van 'Niños'. Hoewel het een extra grote financiële en organisatorische druk oplevert, zijn we toch erg blij met ons nieuwe 'meisjes' huis. We zijn heel benieuwd of het zo goed zal gaan als we verwachten. Voor Olga, Gladys en Janet kan het al niet meer stuk. Toen ze hoorden dat zij naar hun nieuwe huis mochten, sprongen ze een gat in de lucht, waarbij vergeleken de ozonlaag maar een aanstellerig incidentje is.

➤ DE BAKKERIJ EN DE WASSERIJ

We zijn nu ook aan de slag met onze bakkerij en wasserij. Beide hadden wat meer voeten in de aarde dan we dachten, maar beide zijn eindelijk operationeel. Onze oven heeft weken lang op de operatietafel gelegen en we hebben een bakker gevonden (Freddy) die we nu aan het opleiden zijn. Ook de wasmachines zijn gekocht. De drogers (die je nodig hebt om in de regentijd ook voor droge kleren te kunnen zorgen) lieten zoals gewoonlijk in Peru enkele weken op zich wachten omdat ze per vrachtauto uit Lima moesten komen. Eugenia, de moeder van Julio (een van de schoolvriendjes van onze kinderen) die al haar hele leven op de rand van de volledige armoe leeft (vier kinderen en een man die geen werk heeft) gaat samen met Jenny (zus van de twee andere Niños-zussen Edith en Maria) de wasserij draaien. In totaal hebben we onderhand 15 Peruanen in dienst die zich gelukkig allemaal prima inzetten om onze nu twee gezinnen, het hotel, het kinderrestaurant en de bakkerij en de wasserij succesvol te laten draaien.

➤ HET NIÑOS HOTEL

We blijven zoals gezegd maximale bezetting houden. Zeer zelden is er een kamer vrij voor bezoekers die op de gok langs komen. Vrijwel elke dag sturen we mensen weg. Ook in oktober zaten we, op een paar kamers na, helemaal vol terwijl andere hotels in Cusco begonnen zijn om hun personeel naar huis te sturen. Onze inkomsten blijven daardoor gelukkig stabiel zodat we door kunnen blijven gaan en niemand van onze mensen zonder werk hoeft te zitten.

Wij hebben als kampioen de langzaamst werkende klusjesman ter wereld in huis. Luis onze klusjesman kan langzamer werken dan wie dan ook. Zelfs als hij van de trap valt duurt het een minuut voordat hij beneden is. Daarnaast is de kwaliteit

van zijn werk maar zozo. Als hij een plafond verft moet er een dag besteed worden om de ondergeklodderde muren en de vloer schoon te maken. Luis kan heel snel en hard werken maar elk uur is natuurlijk belangrijk voor hem. We kennen Luis al vanaf de verbouwing van het hotel als een van de bouwvakkers. En sinds die tijd houdt hij zichzelf en zijn gezin in leven met kleine karweitjes. En natuurlijk zijn er weken en soms maanden dat er werkelijk niks te vinden is. Dus laten we Luis elk karweitje dat we hebben uitvoeren en klagen we niet te veel over zijn werktempo en zien we de matige kwaliteit door de vingers. Je moet er toch wel iets voor over hebben om een echte wereldkampioen in dienst te mogen hebben.

➤ NIÑOS DAG

We gaan weer een Niños dag plannen. We willen al onze donateurs laten zien waar we mee bezig zijn. Er zullen foto's en video's getoond worden. Natuurlijk zullen onze Nederlandse vrijwilligers van de partij zijn. En als alles goed gaat zullen ook Jolanda en Titus er zijn met de nieuwe baby.

➤ VRIJWILLIGERS

Nog steeds werken we niet met vrijwilligers in Peru. We willen al het werk dat er is aan Peruanen geven. Gelukkig kan dat tot nu toe en onderhouden we op die manier de gezinnen van onze medewerkers.

Vriendelijke groeten uit Peru,
Jolanda & Titus

➤ VRIENDEN VAN DE NIÑOS

Zoals u bovenstaand hebt begrepen, zijn er weer plannen om een gezellige en informatieve Niños dag te organiseren. Nadere informatie over datum en locatie krijgt u in het nieuwe jaar, wanneer de organisatie meer gestalte krijgt, nog toegezonden. Indien er onder de donateurs nog interessant materiaal in de vorm van dia, foto(boeken) of video aanwezig is voor vertoning op de Niños dag, dan gelieve contact op te nemen met: Jan Schoenmakers en/of Jan Tops (adresgegevens zie onder).

➤ HET SECRETARIAAT

We groeien en hebben elke gift hard nodig. Doordat ons secretariaat met alle overheadkosten in Nederland gesponsord wordt door AVOP (Adviesgroep Voor Organisatie Psychologie), gaat uw bijdrage direct door naar Peru. U wordt Niños-donateur door een tientje per maand te storten op onze bank **43 99 71 365** of giro **69 46 511**. Als u contact opneemt met het secretariaat krijgt u een automatische overschrijving thuisgestuurd. Echter, bij de verwerking van alle welkome giften via de Postbank, wordt niet altijd automatisch uw adresgegevens vermeld. In dat geval kunnen wij u niet opnemen in ons donateursbestand en krijgt u geen nieuwsbrief. Derhalve het vriendelijke doch dringende verzoek om bij een overboeking ook uw adresgegevens te vermelden.

Eenmalige giften kunt u direct storten op een van bovengenoemde rekeningen maar natuurlijk ook coördineren met het secretariaat. Het is ook mogelijk een gift te doen via de notaris, waardoor belastingvoordeel ontstaat. Het secretariaat heeft de informatie.

Betaalt u vanuit het buitenland? Vergeet dan de swiftcode ABN ANL.2A niet te vermelden. Uw bank geeft u de details.

➤ ADRESGEGEVENS SECRETARIAAT

Stichting Niños Unidos Peruanos
p.a. AVOP - Lydia Vastmans
Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam
Tel. 020-5110654 / Fax 020-6141089
Email: ninos.unidos.peruanos@avop.nl
Website: <http://www.targetfound.nl/ninos>

➤ ADRESGEGEVENS VRIENDEN VAN DE NIÑOS

Jan Schoenmakers – Over de Vesten 44 –
3116 AE Schiedam
tel: 010-4739709 / email: janpc@worldonline.nl

Jan Tops – Peuleyen 77 – 2742 EG Waddinxveen
tel: 0182-610515 (na 19.00 uur)
email: tops@wxs.nl